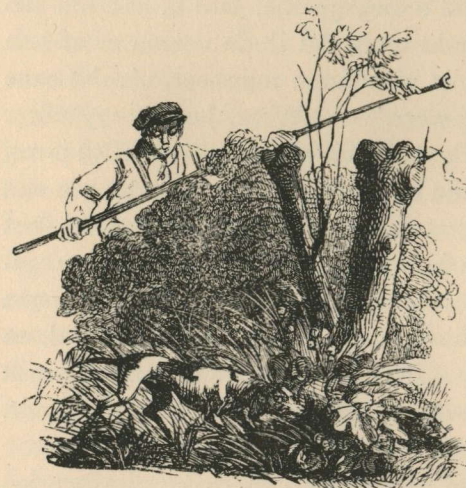

DE LIEFHEBBERIJ JAGER.

oor de ongewijden in de kunst der edele jagerij staan alle de zonen van Nimrod op dezelfde lijn, en ieder die een groen buis draagt, een weeltasch omhangt en een geweer in de hand durft nemen (een snaphaan, gelijk zij zeggen), is een jager in hun oogen. — Hoe weinigen echter, zijn er, die dien grootschen naam verdienen!

De zoo vurig gewenschte dag, waarop de jacht geopend wordt, is aangebroken. — Lang voor het rijzen van de zon, is de *ware* liefhebber reeds in het veld, om het schreien der hoenders te vernemen, ten einde den kostelijken morgenstond niet met vruchteloos zoeken door te brengen; reeds menigmaal, voor dat de hitte des dags het werk be-

moeielijk, heeft het liefelijke woord: „*aporte!*” zijn trouwe honden verheugd. — Voor den jager is het oogenblik des ontbijts gekomen: een droge sloot, in de schaduw van een heg, biedt een heerlijke rustplaats aan, waar hij zich eenige verpoozing vergunt en zijn plannen beraamt voor den verderen tocht. — Nu wordt ook, na lang rekken en geeuwen, een jachtbuis-drager wakker. Hij kleedt zich en maakt zich tot de jacht gereed. Zijn geweer is vuil en roestig, de sloten spreken niet; zijn kruithoren is niet gevuld, groote en kleine zes zijn in de hagelzak dooreen gemengd. De witte en door geen onschuldig bloed bemorste weitasch, wordt gevuld met levensbehoefte. Wijn, appelen, een stuk taart van den vorigen dag, boterhammetjes met vleesch, worden zorgvuldig ingepakt. Aan het brood voor de honden wordt niet gedacht: die hebben immers geen behoeften! — Om negen uur treedt mijnheer de deur uit, en zijn eerste klachte geldt de vreeselijke warmte, die niet uit te houden zal zijn. — Zijn trouwe polsdrager, uit de goede school, bemoedigt hem, en hij is eindelijk een aardappelveld opgetreden; zijn honden staan, een heerlijke klucht hoenders rijst: paf! paf! sneller dan de gedachten volgen zich zijn twee schoten; maar de zak blijft ledig. — „Mis! onbegrijpelijk, Jan! ik had mij zoo goed den tijd genomen. Mij dunkt toch, dat ik de veeren er af heb zien stuiven.” — „’t Zou mij niet wonderen, mijnheer, als dat eene hoen hagel had. Ginds liggen zij weer.” — „Waar, Jan!” — „Achter ons, in dat andere stuk aardappelen: alle uit elkander!” — „Dat is mij te ver; vooruit maar! hoenders zijn er genoeg.” Alle de vertoogen van Jan zijn te vergeefs, en vooruit gaat de jacht. — Geen ander wild doet zich op, en na verloop van een half uur wordt het jachtveld uitgekreten als dood, en worden de stroopers beschimpt, die het genoeg der liefhebbers bederven. — Mijnheer voelt zich reeds vermoeid, en ook hij zoekt schaduw en rust. — Een geurige havanna sigaar wordt ontstoken, geweer en weitasch worden afgelegd en hij strekt zich uit, nochtans klagende over den harden grond.

De jager voelt zich intusschen genoegzaam verkwikt; zijn honden zijn uitgerust en met vernieuwden moed hervat hij de jacht. — Wel-dra knalt weder zijn geweer en spoedig volgen zijn schoten zich op. — „Het is toch raar, Jan! dat andere jagers altijd gelukkiger zijn dan ik.”

„Hij is onder de hoenders, die mijnheer niet vervolgen wou!”

„Ik vind het duivels onfatsoenlijk iemand zoo voor het hoofd te

jagen. Zoodra ik buurman spreek, zal ik hem dat eens duidelijk zeggen!”

Evenals een karrepaard, dat vroeger bij een regiment cavallerie heeft gediend, zijn ooren opsteekt bij het hooren der trompet, zoo voelt mijnheer zijn ijver opgewekt bij het schieten van zijn buurman, en ook hij zet zich weder in beweging. — „Waar ik hem weet! mijnheer!” zegt Jan, „Castor staat voor een haas.” En Jan licht de pols reeds op, om den ongelukkigen steiloor tot loopen te dwingen. — „Hou op Jan! ben je gek! ik zal hem in het leger schieten. Houd den hond vast.” — „Zie j’em wel goed, mijnheer?” — „Ja wel, ja wel, dáár, in die struiken.” Mijnheer legt aan, mikt lang, drukt eindelijk, en de kluiten van een molshoop stuiven uit elkander, terwijl de haas de ruimte kiest. — „’t Is jammer, mijnheer,” zegt Jan zuchtende, „’t is een oude rammelaar: zie hem eens opslaan met zijn achterloopers.”

Jagen op de klei is in de eerste dagen hoogst aangenaam; men kan op de vlakte de hoenders zoo heerlijk nazien. Echter, geen rozen zonder doornen: de klei is met slooten doorsneden en er moet gesprongen worden. — Het is dus niet alleen noodig, het is plichtmatig, dat men een goede, sterke polsstok hebbe. — Mijnheer komt voor een sloot, hoogstens acht of negen voet breed: hij moet er over, of hij moet in het afgejaagde veld terug.

Jan heeft mijnheer op alle mogelijke wijzen bemoedigd. Hij is heen en weder gesprongen, heeft de beste plaats opgezocht en heeft eindelijk zijn meester overgehaald, om den sprong te wagen, hem vooral aanbevelende, om „locht” te springen, omdat de stok niet best is, zooals hij reeds in het voorleden jaar gewaarschuwd heeft. „Wat! niet best? een Riga’s hout,” zegt mijnheer, „dat ik zelf heb uitgekozen.” In zijn toorn over de ongepaste aanmerking van zijn polsdrager, valt hij met de volle zwaarte van zijn lichaam op den stok; de verouderde breuk scheurt door en ruggelings ploft hij in het water, dat zich een oogenblik boven hem sluit, om hem te bedekken met eendekroos. Jan trekt hem uit de sloot; strijkt met zijn mes de modder af; hoort geduldig de verwenschingen aan, die uit den mond van mijnheer vloeien, gelijk het water uit zijn kleederen, en daar er nu aan geen jagen meer te denken is, gaan zij mistroostig en platzak, reeds om elf uren naar huis.

Bij het dalen van de zon keert ook de jager naar zijn woning. Rein

genot heeft zijn moeite beloond: de rijk gevulde tasch getuigt van zijn behendigheid; vermoeid, maar niet ontmoedigd, begeeft hij zich ter ruste en droomt van de genoegens van den volgenden dag.

Wacht u, lieve meisjes, voor zoogenoemde liefhebberijjagers. Gedurende den jachttijd zijn het ondragelijke meubels in een huis, en zij laten hun arme vrouwen des avonds al het kwaad ontgelden, dat zij zichzelve des daags berokkend hebben.

Een liefhebberijjager draagt een nieuw, engsluitend buis, van fijn laken; hij heeft veelal een witten hoed op. Indien zijn geweer niet geheel nieuw is, is het vuil en met roestvlekken bedekt. Zijn kruithoren en zijn hagelzak zijn volgens de nieuwste vinding. Zijn weitasch is zindelijk wit, van buiten en van binnen. Hij spreekt veel en gaarne van de jacht, en verhaalt zonderbare jachtontmoetingen. 's Avonds kan men hem niet in bed en 's morgens er niet uit krijgen. Als hij in het veld is, jaagt zijn hond niet voor hem, maar voor een anderen jager, omdat een goede hond de belooning zijner moeite vindt in het apporteeren. Hij schreeuwt onophoudelijk: „Castor! Ici! Bl... hoor je niet!” Als hij misschiet, krijgt zijn hond slaag. Als hij met anderen jaagt, blijft hij nooit in de rij, en nooit weet hij den weg. Hij vindt het, naar gelang der seizoenen, te warm of te koud. Hij heeft immer honger of dorst, en praat telkens van rusten. Op de eendvogeljacht, wanneer de hond reeds in het water is om een geschoten eendvogel te apporteeren, schiet hij nog naar het klapwiekende dier, met gevaar van uw lieveling den kop te verbrijzelen. Hij wil altijd vroeg naar huis: eet voor twee, drinkt voor drie, en slaapt eer het dessert op tafel is. Als de anderen naar bed gaan, wordt hij wakker, en viert dan zijn ongenoegen bot tegen de niet jagende huisgenooten. — Meisjes, wacht u voor zulk een man! Jagers, wacht u voor zulk een logeergast in den heerlijken jachttijd.

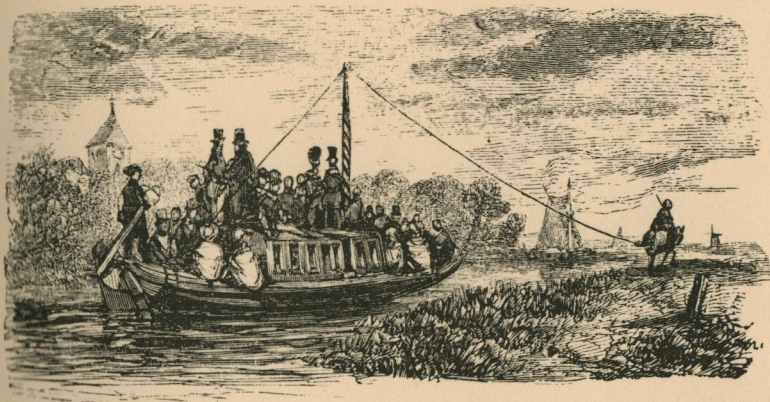
V. D. V. J.

DE NEDERLANDEN

Karakterschetsen, kleederdrachten, houding
en voorkomen van verschillende standen

MET GRAVUREN VAN
HENRY BROWN

1936

N.V. UITGEVERS-MIJ „PARNASSUS”
AMSTERDAM

Dit boek is uitgegeven in 150 exemplaren.
 Het is verschenen in 1945 doch werd voor-
 keid en gedrukt in 1941. De uitgave
 werd door de Duitschees verboden omdat
 er eenige gedeelten van de Camera Obscura
 van Nicolaas Beets in zijn opgenomen,
 welk boek door de Duitschees verboden
 was wegens een Anti-Duitsche velle-
 king, die hierin eene schijnt voort-
 komen.

Het jaartal 1936 is „Camouflage“.
 De Duitschees hebben in 1941 het recht
 willen vereenigen doch dit is tijdig
 „ondergedoken“. De natijzen der
 Leekening hebben zij eene keunen
 Aekedalen en deze werden vereen-
 ligt, waardoor werd dekken van deze
 oude Leekeninge weder uitgesloten
 zijn. Gelukkig waren de afdrucken,
 die haadig waren van de boven-
 genoemde 150 exemplaren goed
 en ook „ondergedoken“.

Rotterdam December 1945.

J. Harduikens.